

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 13CoP/77/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4623200945
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Šefčíková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:4623200945.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Šefčíkovej a sudcov JUDr. Daniela Ilavského a JUDr. Petra Kalatu, vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa: A. B., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXXX/XX, D., zastúpený Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Topoľčany, dieťa matky: E. B., narodená XX.XX.XXXX, trvale bytom F. XXX, F., zastúpená splnomocnencom: JUDr. Barbora Čierna, advokátka so sídlom J. Mazúra 4418/14, Martin a otca: G. B., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXXX/XX, D., zastúpený splnomocnencom: JUDr. Zuzana Valaská, advokátka so sídlom Škultétyho 6, Topoľčany, o návrhu matky na zmenu úpravy výkonu rodičovských práv a povinností, o odvolaní matky a otca proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 54P/59/2023-463 zo dňa 31.01.2025, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II., III., IV. a v závislom výroku VI. o trovách konania potvrdzuje.

II. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním, tak matky maloletého ako aj otca maloletého, súd prvej inštancie výrokom I. zmenil rozsudok Okresného súdu Topoľčany č. k. 10P/52/2019-51 zo dňa 16.05.2019 tak, že maloletého zveril do osobnej starostlivosti otca, s účinnosťou od 25.08.2023. Výrokom II. zaviazal matku prispievať na výživu maloletého sumou 180,- eur mesačne, ktorú bude povinná platiť vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám otca s účinnosťou od 25.08.2023. Výrokom III. súd prvej inštancie povolil matke ročné výživné za čas od 25.08.2023 do 31.01.2025 v sume 1.900,- eur zaplatiť v splátkach po 100,- eur mesačne spolu s bežným výživným do rúk otca, pod následkom straty výhody splátok. Výrokom IV. súd prvej inštancie upravil styk matky s maloletým tak, že je oprávnená stykať sa s maloletým každý nepárny víkend od soboty od 11:00 hod. do nedele do 17:00 hod., počas Vianoc každý párný rok od 24.12. od 11:00 hod. do 26.12. do 17:00 hod. a každý nepárny rok od 30.12. od 11:00 hod. do 01.01. do 17:00 hod., a každý rok v júli od 15.07. od 11:00 hod. do 22.07. do 17:00 hod., pričom matka je oprávnená si maloleté dieťa v určený deň a hodinu prevziať v mieste bydliska otca a je povinná maloleté dieťa po ukončení styku v stanovenú hodinu otcovi na tom istom mieste odovzdať. Matka je povinná v lehote minimálne 48 hodín pred začiatkom styku otcovi prostredníctvom zaslania SMS potvrdiť, že k realizácii styku v daný deň dôjde. Otec je povinný maloleté dieťa na styk s matkou riadne pripraviť a tento jej umožniť. Výrokom V. stanovil, že v ostatných častiach zostáva uvedený rozsudok nezmenený. Výrokom VI. určil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania a výrokom VII. rozhodol, že súd vracia rodičom zvyšok nespotrebovaných záloh, ktoré sú evidované v položke registra číslo D14-259/2024 a D14-287/2024, a to matke v sume 49,64 eur a otcovi v sume 49,64 eur v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 26, § 62 ods. 1, 2, 3, 4, 5, § 63 ods. 1, 2, § 75 ods. 1, § 77 ods. 1, § 78 ods. 1, 3 a § 24 ods. 4 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o rodine“) a § 121 zák. č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“). Vecne dôvodil, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že od rozvodu rodičov sa zmenili pomery. Hoci bol maloletý pôvodne zverený matke, neskôr sa rodičia dohodli na jeho zverení do starostlivosti otca, keďže matka už osobnú starostlivosť nevládala vykonávať. Súd túto dohodu akceptoval, čo potvrdil aj nariadením neodkladného opatrenia, ktorým maloletého dočasne zveril otcovi. Od toho času sa otec o maloletého osobne stará, pričom jeho starostlivosť bola vyhodnotená ako komplexná, zabezpečujúca všetky potreby dieťaťa, od základných až po plnenie povinnej školskej dochádzky a rozvoj v oblasti edukácie a psychomotoriky. Keďže starostlivosť otca bola veľmi pozitívne hodnotená znalkyňou, kolíznym opatrovníkom aj školou a otec má vytvorené aj vhodné materiálne podmienky, návrhu matky na zverenie maloletého do osobnej starostlivosti otca vyhovel, lebo bol presvedčený, že je to v najlepšom záujme maloletého A.. Pri určení vyživovacej povinnosti matky v sume 180,- eur mesačne vychádzal z jej priemerného čistého mesačného príjmu 769,- eur, pričom prihliadol na vek a odôvodnené potreby maloletého a s použitím Metodiky pre výpočet výživného dospel k záveru, že je v možnostiach a schopnostiach matky výživné v tejto výške platiť. Osobitne prihliadol na špecifické potreby maloletého, ako nutnosť užívania liekov, výživových doplnkov, špeciálne stomatologické ošetrovania a osobitné školské potreby a pomôcky. Vyživovaciu povinnosť určil so spätnou účinnosťou od vykonateľnosti neodkladného opatrenia, t.j. od 25.08.2023, a určil zročné výživné v sume 1.900,- eur, pričom zohľadnil dobrovoľné príspevky matky vo výške 100,- eur mesačne od februára 2024. Matke bolo povolené zročné výživné zaplatiť v splátkach, pod následkom straty ich výhody. Poznamenal, že otec si svoju vyživovaciu povinnosť plní čiastočne aj dennou osobnou starostlivosťou, na čo je súd povinný prihliadať. Styk maloletého s matkou upravil v súlade s dohodou rodičov, ktorú považoval za prospešnú pre dieťa, a ktorá sa už aj realizovala. Návrh matky na určenie miesta preberania a odovzdávania dieťaťa v meste G. nepovažoval za dôvodný, pričom sa plne stotožnil so závermi a odporúčaniami znalkyne a stanoviskom kolízneho opatrovníka. Zdôraznil, že maloletý A. má diagnostikovaný detský autizmus, čo vyžaduje maximálne citlivé zaobchádzanie a aby, pokiaľ to nie je nevyhnutné, nedochádzalo k zmenám v jeho životnej rutine a zaužívaných rituáloch. Keďže najlepší záujem dieťaťa je na prvom mieste rozhodujúcich kritérií, určil ako miesto preberania a odovzdávania bydlisko otca, aby sa tak čo najmenej menil zaužívaný životný rytmus maloletého. O trovách konania rozhodol v súlade s § 52 CMP tak, že žiadna zo strán nemá nárok na ich náhradu.

3. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie v časti výrokov II., III. a IV. podala v zákonnej lehote odvolanie matka z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok vo výrokoch II., III., IV. zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Nenamietala úpravu styku počas vianočných sviatkov a letných prázdnin, namietala však úpravu bežného víkendového styku, nakoľko bola toho názoru, že je v najlepšom záujme maloletého A., aby bol s ňou v širšom, ako súdom prvej inštancie upravenom rozsahu, a to každý nepárny týždeň už od piatku od 18:00 hod. až do nedele do 18:00 hod., pričom miesto odovzdania a prevzatia malo byť pri obchodnom dome Lidl v G., teda v polovici cesty medzi D. a A.. Poukázala na skutočnosť, že samotný otec vo svojom skoršom vyjadrení navrhol úpravu styku od piatku do nedele, z čoho podľa nej vyplývalo, že si je vedomý, že syn takýto rozsah styku zvládne. Uviedla, že pre ňu je náročné cestovať v piatok po pracovnej dobe v čase dopravnej zápchy takmer 100 km do D. a následne späť, nakoľko ju šoférovanie po tme vyčerpáva a ohrozuje tým nielen seba, ale predovšetkým syna. Ďalej argumentovala, že je nespravodlivé, aby len ona znášala náklady spojené s realizáciou styku, ktoré vyčíslila na približne 20,- eur za každú cestu, a na ktoré súd pri určení výživného neprihliadol. V tejto súvislosti poukázala na judikatúru Ústavného súdu ČR, podľa ktorej majú byť negatíva spojené so stykom na väčšiu vzdialenosť, vrátane finančnej stránky, času a energie, rovnomerne rozvrhnuté medzi oboch rodičov. Na základe uvedených skutočností dospela k záveru, že súd nesprávne rozhodol, keď určil, že súčasný režim styku od soboty od 11:00 hod. do nedele do 17:00 hod. a povinnosť matky vyzdvíhať a odovzdávať dieťa v mieste bydliska otca, je v najlepšom záujme maloletého. Argumentovala, že záujem maloletého dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom a súd má rešpektovať právo dieťaťa na zachovanie vzťahu a udržiavanie pravidelného styku s obidvomi rodičmi. Poukázala na nález Ústavného súdu SR, podľa ktorého by súde nemali ku znaleckým posudkom pristupovať nekriticky, ale mali by ich hodnotiť v súvislosti s ostatnými dôkazmi. Nesúhlasila s tvrdením znalkyne, že nemôže očakávať ústretovú spoluprácu otca, ani s vyjadrením kolízneho opatrovníka o nevhodnosti zaväzovať otca, aby dieťa vozil do G., nakoľko je podľa nej nevyhnutné prehlbovať citovú väzbu matky so synom. Tvrdila, že súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie a nebral do úvahy najlepší záujem dieťaťa.

Uviedla, že z dokazovania bolo preukázané, že má vytvorené vhodné podmienky, a pripomenula, že práve ona naučila maloletého základným hygienickým návykom, socializovala ho a neexistuje žiadny lekársky záznam o tom, že by sa o dieťa nestarala. Namietala tiež výšku výdavkov na vitamíny uvedenú v rozsudku (90,- eur mesačne), pričom podľa jej informácií od otca sú tieto náklady podstatne nižšie. Doplnila, že synovi taktiež kupuje vitamíny, oblečenie, hračky a jej rodina ho podporuje napríklad zakúpením rehabilitácií. Pokiaľ ide o finančnú stránku, súdom určené splátky zročného výživného vo výške 100,- eur označila za neprimerane vysoké a presahujúce jej možnosti a schopnosti. Vyčísliła, že po uhradení výživného, splátky a nákladov na bývanie by jej na živobytie ostala suma približne 289,- eur. Z tohto dôvodu navrhla, aby súd povolil splácať zročné výživné v splátkach po 30,- eur mesačne a určil bežné výživné vo výške 100,- eur. Napokon namietala aj dátum začiatku platenia výživného 25.08.2023, nakoľko maloletý bol podľa nej v otcovej starostlivosti až od 03.09.2023.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti výroku II. a naň nadväzujúceho výroku III. podal v zákonnej lehote odvolanie otec z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP. Navrhol, aby Krajský súd v Trnave zmenil napadnutý rozsudok tak, že zaviazal matku prispievať na výživu maloletého sumou 200,- eur mesačne, ktorú bude povinná platiť vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám otca s účinnosťou od 25.08.2023. Zároveň navrhol, aby nedoplatok na výživnom za čas od 25.08.2023 do právoplatnosti rozhodnutia bolo matke povolené zaplatiť v splátkach po 100,- eur mesačne spolu s bežným výživným do rúk otca, pod hrozbou straty výhody splátok. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď nesprávne vyhodnotil preukázané skutočnosti a dostal sa do logického rozporu pri hodnotení dôkazov. Nestotožnil sa s právnym názorom súdu, že suma výživného určená na 180,- eur mesačne je primeraná a určená s prihliadnutím na najlepší záujem maloletého dieťaťa. Ďalej argumentoval, že súdu listinnými dôkazmi preukázal svoje výdavky v súvislosti so starostlivosťou o maloletého A., ktorý má špecifické požiadavky na opateru a svoje potreby. Bol toho názoru, že výška výživného 180,- eur nezodpovedá princípu participácie povinného rodiča na výdavkoch dieťaťa a nereferuje na osobitosti posudzovaného prípadu. Poukázal na to, že hoci súd v odôvodnení konštatoval, že prihliadal na odôvodnené potreby dieťaťa, z preukázaných dôkazov vyplýva, že len podiel A. na bývaní je 125,20 eur, strava minimálne 100,- eur a ŠKD 50,- eur, čím sa už de facto dostáva výdavkami nad sumu určenú súdom ako výživné zo strany matky. Mimo tieto výdavky uviedol aj ďalšie dôvodné výdavky na ošatenie a obuv (cca 100,- eur), cestovné do a zo školy (50,- eur), lieky a vitamíny (90,- eur), poisťku (39,25 eur) a hygienu. Okrem toho mal aj ďalšie nepravidelné výdavky na vstupy do soľnej jaskyne, fyzioterapiu, hipoterapiu, kupovanie kníh, rozvojových hračiek a podobne. Otec ďalej poukázal na to, že A. nie je bežným zdravým dieťaťom, ale nehovoriaci autista, v dôsledku čoho bolo nutné ošetriť stav jeho chrupu v celkovej anestéze, keďže ani nevie naplno otvoriť ústa. Uviedol, že výdavky na zubné ošetrovanie môžu dosiahnuť až 2.000,- eur, pričom je nevyhnutné ho absolvovať aspoň raz ročne. Z tohto dôvodu žiadal, aby súd zaviazal matku k povinnosti prispieť na tieto špecifické výdavky rovným dielom. Tvrdil, že hoci súd konštatoval, že prihliada na zvýšené výdavky na lieky, v skutočnosti určená suma výživného nepokrýva ani pravidelné výdavky, ani predvídateľné náklady na zubné ošetrovanie. Uviedol, že on sám požadoval výživné 200,- eur mesačne a kolízny opatrovník dokonca 210,- eur mesačne, pričom matka začala na výživu dieťaťa prispievať až päť mesiacov po jeho zverení otcovi. V spojitosti s určením výživného otec spochybnil matkin príjem, ktorý dostávala za prácu na dohodu o pracovnej činnosti. Poukázal na to, že vykonávanie práce na dohodu má byť len mimoriadnym inštitútom a matka napriek možnostiam získania lepšie plateného zamestnania na tejto pozícii zotrvala. Bol toho názoru, že matka ťažila z toho, že on je schopný dosiahnuť slušný príjem a o A. sa ukážkovo stará, čím jej akoby odpadla ťarcha starostlivosti a výživného. Takýto prístup matky považoval za konanie bez opory v zákone a v rozpore so záujmami dieťaťa. Vo vzťahu k majetkovým pomerom matky poukázal na jej životný štýl, ktorý podľa neho nezodpovedal ňou deklarovanému nízkemu príjmu. Uviedol, že matka mala pravidelné výdavky na skrášľovacie procedúry, absolvovala dovolenku na Makarskej riviére a viaceré výlety, pričom voľne užívala motorové vozidlá vo vlastníctve jej partnera. Skonštatoval, že životný štandard matky je vyšší, než je jej deklarovaný príjem. Poukázal tiež na skutočnosť, že matka v septembri 2023 predala vozidlo určené pre potreby maloletého dieťaťa, z čoho jej po vrátení dotácie ÚPSVaR zostala k dispozícii suma 4.880,44 eur. Spochybnil tvrdenie o vrátení údajnej pôžičky jej partnerovi a dospel k záveru, že z predaja vozidla určeného na potreby dieťaťa profitovala. Rovnako naďalej spochybňoval aj údajné pôžičky, ktoré mala matke poskytovať jej matka, p. H., v súvislosti s opaterou A.. Na základe uvedeného bol toho právneho názoru, že bolo a je v možnostiach a schopnostiach matky dosahovať vyšší príjem, než deklarovaný. Argumentoval, že matkou deklarovaný príjem a jej výdavky sú v rozpore, ktorý svedčí o tom, že jej

životný štandard je vyšší, a preto je v jej možnostiach poskytovať maloletému dieťaťu so špecifickými potrebami vyššie, než súdom určené výživné.

5. Otec vo svojom vyjadrení k odvolaniu matky uviedol, že matka napadla výroky rozsudku týkajúce sa bežného a zročného výživného a úpravy styku. Vo vzťahu k výživnému odkázal na svoje vlastné odvolanie, v ktorom žiadal jeho zvýšenie. Skonštatoval, že matka svoj návrh na zníženie výživného na 100,- eur mesačne nezdôvodnila žiadnou právnou či skutkovou argumentáciou, len odkazom na jej majetkové pomery. Poukázal na to, že životný štandard matky, ktorá podľa neho používa vozový park jej partnera, žije v jeho rodinnom dome a je podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľností, ako aj jej schopnosti dosahovať vyšší zárobok, sú podkladom na určenie vyššieho výživného. Jej návrh, preto podľa neho, nemal oporu vo vykonanom dokazovaní, v ktorom otec preukázateľne podložil svoje výdavky na starostlivosť o maloletého A.. Pokiaľ matka napadla výšku splátok zročného výživného, zdôraznil, že si bola vedomá svojej povinnosti platiť výživné, no napriek tomu v období od augusta 2023 do januára 2024 žiadne výživné nezaslala, čím jej dlh narástol. Uviedol, že peniaze na výživné mala z predaja vozidla určeného na prepravu syna, ktoré predala bez vedomia otca. Návrh matky uhrádzať zročné výživné v splátkach po 30,- eur mesačne označil za neprimeraný, nakoľko by jeho splácanie trvalo vyše 5 rokov. Argumentoval, že splatenie dlhu na výživnom nemôže byť pôžičkou splácanou neprimerane dlhé obdobie a on ako otec, ktorý za matku v celosti dieťa vyživoval a poskytoval mu ukážkovú starostlivosť, nemôže byť nútený čakať na splátku bezúročne taký dlhý čas. V kontexte s uvedeným s jej odvolaním proti výške výživného a splátkam nesúhlasil, nakoľko podľa neho nemalo oporu v zákone, vo vykonanom dokazovaní a nebolo v záujme dieťaťa či rovnoprávneho postavenia rodičov vo vzťahu k povinnostiam voči spoločnému maloletému dieťaťu. Ďalej namietal proti odvolaniu matky v časti úpravy styku, pričom uviedol, že mal dojem, že matka si svoj záujem zamieňa so záujmom dieťaťa. Pripustil, že v septembri 2023 navrhoval úpravu styku od piatku do nedele, avšak za podstatný zlom považoval stretnutie na súde dňa 04.10.2023, kde došlo k dohode o obmedzenom režime stretávania z dôvodov na strane matky, ktorej širšia úprava styku nevyhovovala. Uviedol, že matka vtedy odmietla jeho ponuku s odôvodnením, že si po syna nemôže prísť v piatok z dôvodu pracovného času, hoci podľa neho pracovala len 10 hodín týždenne a mohla si čas zariadiť. Tvrdil, že matka mala opakovane možnosť vziať si syna skôr alebo počas prázdnin, no nevyužívala ju, a preto je jej tvrdenie v odvolaní o záujme tráviť so synom viac času nepochopiteľné. Argumentoval, že keďže od dohody rodičov ubehla doba skoro 1,5 roka, dieťa si na zaužívaný styk zvyklo a nie je dôvod ho meniť, o to viac, že znalkyňa sa jasne vyjadrila proti zmenám v živote dieťaťa, ktoré každú, hoc aj banálnu zmenu, znáša zle. Uviedol, že po styku s mamou býva A. rozladený a rozhodný, a hoci mu v styku nebráni, je potrebné si uvedomiť, že dieťa sa musí podriaďovať zmenám, o ktoré nestojí a ktoré narúšajú jeho potrebný fixný svet. Pokiaľ matka odkazovala na nálezy Ústavného súdu ČR, zdôraznil, že ich nemožno aplikovať bez zreteľa na osobitosti prípadu a poukázal na to, že okolnosť väčšej vzdialenosti zapríčinila sama matka svojím presťahovaním sa do okolia A. bez jeho súhlasu. Tvrdil, že matkou citovaný nález sa vzťahuje práve na prípady, kedy jeden z rodičov dieťa protiprávne premiestnil, a v takých prípadoch má k odovzdávaniu dochádzať v mieste pôvodného bydliska dieťaťa, teda v D.. Doplnil, že situácia sa oproti minulosti, kedy on vyzdvihoval syna v G., kardinálne zmenila. Otec je teraz osobou, ktorá dieťaťu poskytuje všetku starostlivosť, ktorá je z hľadiska na jeho postihnutie značne náročnejšia, a zároveň je zamestnaný na plný úväzok. Považoval za nemiestne, aby bol v takejto fyzicky aj psychicky náročnej situácii zaviazaný k ďalšej povinnosti vozit' A. na styk mimo D., čo by mu ubralo čas na nákupy, upratanie či vlastný oddych. Navrhol, aby Krajský súd napadnutý výrok IV. o styku potvrdil ako vecne správny a vo výrokoch II. a III. o výživnom vyhovel r

6. Matka v písomnom vyjadrení k odvolaniu otca a k vyjadreniu otca uviedla, že v plnom rozsahu nesúhlasí s odvolaním otca. Tvrdila, že nie je v jej možnostiach a schopnostiach platiť ním požadované výživné vo výške 200,- eur a splácať zročné výživné v splátkach po 100,- eur. Pridržiavala sa svojich tvrdení uvedených vo vlastnom odvolaní. Argumentovala, že súdu riadne zdokladovala svoj príjem a svoje možnosti nájsť si inú prácu, pričom jej nemôže byť vyčítané, že súčasný trh práce jej neponúka vyšší príjem. Uviedla, že je potrebné zohľadniť, že niekoľko rokov nepracovala z dôvodu osobnej starostlivosti o maloletého A. a nemá dostatočné pracovné skúsenosti. Otec si podľa nej zjavne neuvedomuje, ako sa cítila, keď bola na maloletého niekoľko rokov sama a on jej posielal výživné 200,- eur pri jeho vtedajšom príjme cca 2.000,- eur, pričom situáciu zvládala len vďaka finančným pôžičkám od svojej matky. Ďalej uviedla, že jej bolo opakovane vyčítané, že mohla so synom tráviť viac času, avšak navštevovať ho na jeden deň v priebehu týždňa bolo pre ňu finančne neúnosné a nebolo by to ani v záujme dieťaťa narúšať jeho zaužívaný režim nepravidelnými návštevami. Poukázala na to, že maloletý teraz trávi v školskom zariadení podstatne viac času (do 14:30 hod.), ako keď bol v materskej škôlke v jej

starostlivosti (do 11:30 hod.), čo umožňuje otcovi pracovať a dosahovať dostatočný príjem. K tvrdeniam otca o jej životnej úrovni uviedla, že letná dovolenka a pobyty v Poľsku boli darom od jej priateľa a nemusia sa opakovať. Z predaja vozidla podľa nej žiadnym spôsobom neprofitovala, naďalej má pôžičky, ktoré musí splácať a za synom môže chodiť len vďaka tomu, že jej partner požičiava svoje vozidlo. K presťahovaniu do A. uviedla, že otec mal niekoľko rokov možnosť súdnou cestou riešiť toto údajne protiprávne premiestnenie, no neurobil tak, z čoho je zjavné, že sa nedostatočne podieľal na výchove a starostlivosti. Výslovne nesúhlasila s tvrdením otca, že maloletý sa musí podriaďovať zmenám, o ktoré nestojí, nakoľko podľa nej počas konania nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že by syn nestál o to, aby trávil čas s matkou, s ktorou má blízky citový vzťah. Skonštatovala, že sa o syna neprestala zaujímať a chce byť prítomná v jeho živote, čo v konečnom dôsledku môže aj otcovi priniesť odbremenenie.

7. Otec v písomnom podaní zotrval na obsahu svojho odvolania a oponoval tvrdeniam matky, ktoré podľa neho neboli dôkazne podložené. Uviedol, že v konaní na prvostupňovom súde listinne preukázal, že matka má v okolí svojho pobytu možnosť nájsť si pracovné príležitosti so schopnosťou zabezpečiť si vyšší príjem, čím bola podľa neho jej argumentácia o trhu práce vyvrátená. Pripomenul, že pred narodením syna pracovala ako robotníčka a je schopná zastávať akúkoľvek pozíciu vyžadujúcu si manuálnu prácu. Nepopieral, že A. v opatere matky vyrastal, avšak jej prístup k jeho rozvoju označil za svojský a laxný. Tvrdil, že po prevzatí dieťaťa do svojej starostlivosti s ním navštívil všetky potrebné odborné vyšetrenia a terapeutka v psychologickom centre, ktorá si A. pamätala, bola sklamaná z jeho zaostalosti a nenapredovania, čo sa markantne zlepšilo až v jeho opatere. Vyjadrenie matky, že sa o napredovanie syna v škole nezaujímal, označil za lož. Za alarmujúce považoval tvrdenie, že sa v minulosti o A. nezaujímal, keďže obaja rodičia potvrdili, že sa pravidelne stretávali a je nelogické, aby matka takéto slová vyslovovala na margo osoby, ktorej sama navrhla dieťa zveriť. Za nepravdivé označil aj tvrdenie, že matka žila s A. niekoľko rokov sama, nakoľko po rozvoze sa k nej nasťahoval brat jej terajšieho partnera a neskôr sa presťahovala k priateľovi. Rovnako nesúhlasil, že matka vozila A. do D., aby sa s ním stretával; podľa neho ho vozila svojej matke, kde ho nechala a on si ho odtiaľ vyzdvihoval. Narážky na výšku výživného plateného v minulosti považoval za neadekvátne, keďže matka nikdy nežiadala o jeho zmenu a on nad jeho rámec hradil výnimočné výdavky, napríklad na stomatologické ošetrenia. Ďalej porovnal náročnosť starostlivosti a uviedol, že kým matka mohla v čase, keď bol A. v škôlke, vybavovať svoje záležitosti, on musí v čase, keď je A. v škole, reálne pracovať a domáce práce vykonávať už za prítomnosti dieťaťa. Uviedol, že predstavy matky o jeho majetku sú mylné, nakoľko nevlastní garáž a po prevzatí starostlivosti o syna vlastní už len jednu motorku. K dovolenkám dodal, že on bol na dovolenke vo Vysokých Tatrách spolu s A.. Na záver poukázal na to, že od rozhodnutia súdu v januári 2025 si matka vzala syna trikrát na jednu noc, teda jednu noc v každom mesiaci.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 3 ods. 5 písm. b) CMP), po zistení, že odvolania boli podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenými osobami – matkou a aj otcom maloletého (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolania majú zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie bez viazanosti rozsahom (§ 65 CMP) a dôvodmi odvolaní (§ 66 CMP), s prihliadnutím na prípadné vady konania, iba ak by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ktoré ale nezistil (§ 67 CMP), bez potreby zopakovania alebo doplnenia dokazovania (§ 68 CMP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že tak odvolanie matky, ako ani odvolanie otca nie sú dôvodné a rozhodnutie súdu prvej inštancie je preto potrebné potvrdiť (§ 387 ods. 1 a 2 CSP)

9. Predmetom odvolacieho konania je posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, v časti výroku II. o výške bežného výživného a v časti výroku III. o výške a spôsobe úhrady ročného výživného, ktoré napadli obaja rodičia, a v časti výroku IV. týkajúcej sa úpravy styku matky s maloletým, ktorý napadla matka.

10. Podľa § 24 ods. 5 zákona o rodine súd pri rozhodovaní o výkone rodičovských práv a povinností alebo pri schvaľovaní dohody rodičov rešpektuje právo maloletého dieťaťa na zachovanie jeho vzťahu k obidvom rodičom a vždy prihliadne na záujem maloletého dieťaťa, najmä na jeho citové väzby, vývinové potreby, stabilitu budúceho výchovného prostredia a ku schopnosti rodiča dohodnúť sa na výchove a starostlivosti o dieťa s druhým rodičom. Súd dbá, aby bolo rešpektované právo dieťaťa na výchovu a starostlivosť zo strany obidvoch rodičov a aby bolo rešpektované právo dieťaťa na udržiavanie pravidelného, rovnocenného a rovnoprávneho osobného styku s obidvomi rodičmi.

11. Podľa § 62 ods. 1 zákona o rodine plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť.

12. Podľa § 62 ods. 2 zákona o rodine obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov.

13. Podľa § 62 ods. 4 zákona o rodine pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Ak rodičia žijú spolu, prihliadne súd aj na starostlivosť rodičov o domácnosť.

14. Podľa § 62 ods. 5 zákona o rodine výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť.

15. Podľa § 75 ods. 1 zákona o rodine pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie.

16. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

17. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

18. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

19. Odvolací súd uvádza, že nemal dôvod nesúhlasiť s argumentáciou použitou súdom prvej inštancie pri odôvodnení jeho rozhodnutia. Po oboznámení sa s obsahom spisu dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa dostatočne zaoberal všetkými okolnosťami podstatnými pre jeho rozhodnutie a dostatočne vysvetlil dôvody, na základe ktorých rozhodol o úprave styku matky s maloletým a určil výšku vyživovacej povinnosti matky voči maloletému. Rozhodnutie bolo presvedčivé a odvolaciemu súdu dávalo možnosť sa i len obmedziť na konštatovanie správnosti dôvodov súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 2 CSP). Pre potrebu vysporiadania sa s podstatnými odvolacími námietkami rodičov maloletého odvolací súd považuje za potrebné uviesť nasledovné.

20. Predmetné konanie začalo na súde prvej inštancie z podnetu matky, ktorá sama najprv navrhla, aby súd vo veci samej rozhodol o zverení maloletého do starostlivosti otca, pričom pôvodne nenavrhovala ani konkrétny režim jej styku s maloletým a neskôr sa v rámci tohto konania taktiež matka domáhala zverenia maloletého do starostlivosti otca neodkladným opatrením, čomu súd v rámci tohto konania vyhovel neodkladným opatrením vykonateľným 25.08.2023 (uznesenie č.k. 54P/59/2023-41 z 25.08.2023). Matka tento svoj postup odôvodnila syndrómom vyhorenia na jej strane s tým, že otca s návrhom na zmenu zverenia maloletého oslovila, s čím on súhlasil. Podstata nezhody medzi rodičmi je v dvoch oblastiach. V prvej je v spojená s otázkou v dopravy maloletého za účelom realizácie jeho styku s matkou, kedy matka chce, aby ho otec doviezol na polcestu medzi D. (kde s maloletým býva) a A. (kde býva matka), pričom tou polcestou je mesto G., matka konkrétne navrhovala parkovisko pri predajni Lidl. Argumentovala tým, že takto sa to realizovalo aj v čase, keď bol maloletý v jej starostlivosti a ona si pre neho chodievala do G., kde si ho preberala po ukončení styku s otcom. Rovnomerné podieľanie sa na doprave maloletého za účelom realizácie styku podopierala aj rozhodnutiami tak Ústavného súdu ČR ako aj Ústavného súdu SR. Na otázku dopravy je potom naviazaný aj rozsah bežného styku matky s maloletým, keďže otec v zásade nemá problém s tým, aby sa matka stretávala s maloletým už od piatku popoludnia, ak si pre neho bude chodiť do D.. Odmietla ho však voziť do G., keďže to bola matka, kto sa odsťahoval z D. do A. po rozvoje aj s maloletým, čím skomplikovala realizáciu styku maloletého s otcom, a preto bolo spravodlivé od nej požadovať, aby sa podieľala na nákladoch na dopravu maloletého tým,

že v čase, kedy bol v jej starostlivosti jej ho otec po ukončení styku nevracal v A., ale v G.. Teraz, keď sa už o maloletého stará on, nevidel dôvod na to, aby on sanoval matkou spôsobenú vzdialenosť medzi jej bydliskom a bydliskom maloletého. Matka pritom sama uvádzala, že ňou navrhovaný širší styk je z jej strany možné realizovať len za predpokladu, že otec maloletého privezie do G., nakoľko nie je schopná (a nepovažuje to ani za bezpečné), aby šoférovala v piatok popoludní do D. za účelom prevzatia maloletého a potom to isté absolvovala zase v nedeľu.

21. Ak je teda požiadavka matky na širší víkendový styk podmienená požiadavkou matky, aby miestom prevzatia a odovzdania maloletého bolo mesto G., súd prvej inštancie za takto nastavenej situácie ani nemal inú možnosť ako upraviť víkendový styk v rámci bežného roku od soboty od 11:00 do nedele do 17:00. Odvolací súd dáva za pravdu otcovi v jeho argumentácii, že odvolávanie sa matky na spravodlivosť pri podieľaní sa na zavážaní maloletého na styk s matkou neobstojí, a to práve z dôvodu, že to bola matka, kto sa v minulosti rozhodol zmeniť svoje bydlisko tak, že sa presťahovala z miesta dovtedajšieho obvyklého pobytu maloletého do nového miesta vzdialeného približne 100 km (cca. hodinu a štyridsať minút jazdy autom). Jej požiadavka by bola namieste (a to aj s ohľadom na ňou odkazovanú rozhodovaciu činnosť vyšších súdnych autorít), ak by to bol otec, kto zmenil bydlisko dieťaťa, kto sa odsťahoval a kto tak skomplikoval otázku dopravy. Bola to však matka a to už v čase, kedy mala maloletého v starostlivosti a musela si toho byť vedomá aj v čase, kedy sama otcovi navrhovala, aby prevzal starostlivosť o maloletého. Za týchto okolností by bolo naopak nespravodlivé požadovať od otca, ktorý popri starostlivosti o maloletého pracuje, aby musel maloletého vozíť na matkou požadovaného miesta, kde by ho matke odovzdal. Odvolací súd nesúhlasí ani s tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vystavuje matku neprimeraným finančným nákladom. Jedna cesta autom do D. a späť sa pohybuje nákladmi okolo sumy 20,- až 25,- eur, čo nemožno považovať za náklad, ktorý by zásadným spôsobom matky vytváral prekážku na styk s maloletým. Znovu pritom v tomto prípade neexistuje ani zákonný, ani spravodlivý dôvod, aby sa na týchto nákladoch za konkrétnych okolností podieľal otec. Z celého konania je pritom zrejmé, že táto otázka má jednoduché riešenie, proti ktorému otec v konaní zásadne neprotestoval, a ktoré nie je ani v rozpore so závermi znaleckého dokazovania (znalkyňa len upozornila na dôležitosť pristupovať k zmenám v režime maloletého citlivo s ohľadom na diagnostikovaný autizmus). Toto riešenie je síce spojené s hľadaním priestoru na strane matky v takej miere, aby si dokázala v piatok popoludní vyriešiť otázku vyzdvihnutia maloletého v mieste jeho bydliska. Kým matka sama takýto priestor nevidí (čo je z jej odvolania zrejmé), ani odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, nevidí priestor na úpravu styku maloletého s matkou už od piatkového popoludnia.

22. Druhou oblasťou, v ktorej je medzi rodičmi nezhoda, je otázka výživného, kedy matka za dostatočné výživné považuje sumu 100,- eur mesačne a otec trvá na výživnom v sume 200,- eur mesačne.

23. Matka v odvolaní spochybňuje výdavky maloletého na vitamíny v hodnote 90,- eur mesačne, podľa nej tieto nemôžu dosiahnuť ani sumu 50,- eur mesačne. Uvádza, že vitamíny maloletému zakúpila aj ona, kúpila mu aj oblečenie, aj hračky, kupujú mu ich aj jej rodinní príslušníci, ktorí podporujú aj rehabilitácie maloletého. Odvolací súd k tomuto uzatvára, že s ohľadom na skutočnosť, že o maloletého sa prakticky celý mesiac stará otec, výživné vo výške 180,- eur mesačne by bolo od matky, s ohľadom na jej ustálený príjem cca 769,- eur mesačne, primerané požadovať, aj keby mal maloletý len základné výdavky na stravu (okolo 100,- eur mesačne), bývanie (okolo 125,- eur) a školu (okolo 50,- eur za školský klub detí). Maloletý má pritom samozrejme ďalšie výdavky, jednak na oblečenie, na hygienu, na zdravotnú starostlivosť, vrátane dentálnej. Matke to musí byť zrejmé už aj preto, že už v roku 2019 v máji sama uzatvorila rodičovskú dohodu, v rámci ktorej považovala za primerané výživné vo výške 200,- eur mesačne, pričom od roku 2019 došlo k nárastu spotrebiteľských cien, maloletý už nie je škôlkarom, ale školákom na prvom stupni. Vyživovaciu povinnosť matky tak v tomto prípade nelimitujú na sumu 180 eur,- oprávnené potreby maloletého, limitujú ju možnosti matky, ktoré sú výrazne nižšie ako možnosti otca a určené výživné predstavuje podiel okolo 24 % na netto príjme matky. S ohľadom na skutočnosť, že úhrada výživného má prednosť pred uspokojovaním osobných potrieb matky neobstojí argumentácia, že po úhrade výživného spolu so splátkou zročného výživného ostane matke nedostatok finančných prostriedkov. Pokiaľ ide o úhradu zročného výživného, už samotná skutočnosť, že súd umožní povinnému rodičovi zročné výživné splácať v akýchkoľvek menších splátkach, ako je celá suma zročného výživného, je zvýhodnením v prospech povinného rodiča ide na úkor rodiča, ktorý musel v minulosti náklady výživy maloletého dieťaťa znášať sám. V konkrétnom prípade matka nehradila 5 mesiacov žiadne výživné a potom len ňou určených 100,- eur mesačne. V dôsledku tohto jej prístupu vznikol dlh na zročnom výživnom v celkovej výške 1.900,- eur, ktorého splácanie

v sumách 30,- eur mesačne by trvalo 64 mesiacov. Takýto rozvrh splácania zročného výživného by nielen neprimerane zvýhodňoval matku oproti otcovi, ale by bol aj v príkrom rozpore so záujmom samotného maloletého. Odvolací súd považuje rozvrhnutie splácania zročného výživného v splátkach vo výške 100,- eur mesačne za rozumný kompromis medzi možnosťami matky a záujmom maloletého na plnení jeho oprávnených potrieb. Pokiaľ ide o začiatok povinnosti matky prispievať na výživu maloletého, dátum 25.08.2023 je dátumom vykonateľnosti neodkladného opatrenia zverujúceho maloletého do starostlivosti. Tento dátum je tak správnym začiatkom povinnosti matky hradiť k rukám otca výživné na maloletého, a to bez ohľadu na skutočnosť, že matka maloletého otcovi odovzdala až neskôr. Uvedené platí o to viac, že vydanie predmetného neodkladného opatrenia vykonateľného 25.08.2023 navrhovala samotná matka.

24. Zároveň vo vzťahu k odvolacím námietkam otca platí, že otec si musí byť vedomý rozdielu medzi jeho možnosťami a možnosťami matky. Jeho príjem pohybujúci sa okolo 2.667,- eur mesačne je diametrálne odlišný od príjmu matky pohybujúceho sa okolo 769,- eur netto mesačne. Napriek tomu, že výrazný rozdiel tu bol aj v čase, kedy bol maloletý v starostlivosti matky, otec sa podieľal na výžive maloletého výživným vo výške len o 20,- eur vyšším, ako bolo výživné určené matke súdom prvej inštancie. Nie je potom zrejmé, prečo otec považuje výživné určené súdom prvej inštancie matke za nedostatočné. Z dokazovania nevyplýva, že by sa matka vzdala výhodnejšieho zamestnania. Matka sa o maloletého starala od rozvodu manželstva až do septembra 2023, odkedy sa o neho stará otec. Dovtedy poberala opatrovateľský príspevok v súvislosti s osobnou starostlivosťou. Je zrejmé, že výška dosahovaného príjmu zamestnanca na trhu práce súvisí s jeho kvalifikáciou, vzdelaním, pracovnými skúsenosťami a podobne. Hoci sa priemerná mzda aktuálne pohybuje okolo 1 500,- eur brutto, čo by v netto vyjadrení predstavovalo sumu okolo 1.143,- eur, je potrebné tiež uviesť, že na takúto mzdu v Slovenskej republike nedosiahne ani polovica pracujúcich. Vyčítať teda matke, ktorá hľadá priestor na uplatnenie na trhu práce, že sa málo snaží, by nebolo s ohľadom na jej predchádzajúcu osobnú starostlivosť o maloletého korektné. Skutočnosť, že matka predala vozidlo, ktoré financovala za pomoci dotácie z Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, nie je spôsobilá budovať materiálne možnosti matky. Jej pomery sa v zásade nezmenili oproti obdobiu predtým, ako vozidlo zaobstarala. Jeho predaj spojený s vrátením zodpovedajúcej časti dotácie nepredstavuje majetkový profit, ktorý možno považovať za príjem zvyšujúci možnosti matky. Z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie, ktoré zahŕňalo aj oboznámenie sa s výpismi z bankového účtu matky za dva roky, nevyplýva žiaden vysoký životný štandard matky, na ktorý otec v odvolaní poukazoval, ani to, že by uprednostňovala uspokojovanie vlastných potrieb pred potrebami maloletého. Ani skutočnosť, že matka dedením nadobudla so svojím bratom rodinný dom, v ktorom má doživotné právo užívania ich matka, nestavia matku do takej majetkovej situácie, ktorá by jej umožnila získať príjem či už z prenájmu alebo odpredaja nehnuteľnosti. Nakoľko teda konečná výška výživného nie je závislá len od výšky oprávnených potrieb maloletého, ale je limitovaná aj možnosťami matky ako povinnej, odvolací súd považuje výživné vo výške 180,- eur mesačne za výživné stanovené v primeranej výške.

25. Odvolací súd nepovažoval za potrebné vysporiadať sa s každou odvolacou námietkou odvolateľov. Odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/2004, III.ÚS 209/2004, II.ÚS 200/2009 a pod.). Týmto sa riadil tak súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí, ako aj odvolací súd pri posúdení odvolania tak matky maloletého ako aj jeho otca.

26. Vychádzajúc z uvedeného tak odvolací súd uzavrel, že v preskúmvanej veci odvolacie argumenty rodičov maloletého neboli spôsobilé privodiť zmenu odvolaním napadnutého rozhodnutia, pretože závery súdu prvej inštancie, ku ktorým dospel vyhodnotením vykonaných dôkazov jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti, sú správne. Preto odvolací súd potvrdil rozsudok v jeho výrokoch II., III. a IV. za použitia ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny a spolu s nimi aj odvolaním dotknutý závislý výrok o trovách konania.

27. O trovách odvolacieho konania súd rozhodol v zmysle § 52 a § 57 CMP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. Účastníci konania si nárok na náhradu trov konania neuplatnili, toto konanie je vecne oslobodené od platenia súdnych poplatkov, pričom súd nezhliadol žiadne dôvody hodné osobitné zreteľa, pre ktoré by sa mal odkloniť od generálnej klauzuly mimosporového konania.

28. Senát krajského soudu uvedeného rozhodnutí přijal poměrem hlasů 3:0, tedy jednohlasně.

Poučení:

Proti rozhodnutí odvolacího soudu je přípustné dovolání, ak to zákon připouští (§ 419 CSP).

Dovolání je přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu vo věci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo věci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacího soudu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie soudu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacího soudu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho soudu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho soudu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho soudu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho soudu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho soudu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zák.č. 233/1995 Z.z., alebo ak ide o rozhodnutie o starostlivosti o maloletého, styk s maloletým alebo inú ako peňažnú povinnosť vo vzťahu k maloletému, môže oprávnený podať návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia podľa štvrtej časti CMP.